

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
ไพรมหากาฬ
2

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสานเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่าง ๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเซนต์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดเยี่ยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้อ้งดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสร้งงานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เสียงปืนราวกับประทัดตรุษจีนจากเบื้องหน้าสงบลงแล้ว เสียงปาแตก ต้นไม้ล้มก็ห่างไกลออกไปเป็นลำดับ จนกระทั่งในที่สุดทุกสิ่งทุกอย่างก็ตกอยู่ในความสงบเงียบเหมือนเดิม ไม่มีวีแววว่าโพล่งข้างป่าจะเตลิดผ่านมาจากด้านของรพินทร์

ทุกคนหันมามองดูกัน แล้วค่อยๆ เคลื่อนออกจากที่กำบัง เข้ามารวมกลุ่ม

“คุณชายกับพวกนั้นคงจะยิงไล่แตกกระจายไปทางอื่นหมดแล้วครับ”

พรานใหญ่พูดเบาๆ ไชยยันต์กับจารินยังอยู่ในอารมณ์ตื่นเต้น มองเห็นได้ถนัด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ม.ร.ว.หญิงคนสวย หล่อนไม่มีไรเฟิลถือติดมืออยู่ด้วย นอกจากปืนสั้นข้างเอวเท่านั้น และเดี๋ยวนี้หล่อนเริ่มรู้สึกตัวในคำเตือนของจอมพรานแล้ว ในกรณีที่เขาพร่ำพูดไว้นักหนา นอกจากภายในบริเวณที่ตั้งแคมป์แล้ว ทุกฝั้วไม่ว่าจะย่างไปไหนไม่ควรจะให้ไรเฟิล

ห่างมือ หล่อนนึกวาดภาพไม่ถูกเหมือนกันว่า ถ้าช้างโขลง
ยกขบวนผ่านมาทางด้านนี้ หล่อนจะทำยังไง

“เอ...ไปยังไงมายังไงกันนี้?”

ไชยยันต์พูดยิ้มจืดๆ ประหม่าต่อเหตุการณ์ยิ่งเสียกว่า
ตอนที่ถูกรัวแดงไล่เสียอีก

“พวกเราอาศัยทางของมันเดินไปครับ ผมเข้าใจว่า
คณะของคุณชายคงจะเดินสวนกับโขลงของมันอย่างจัง เพราะ
ต่างฝ่ายต่างเดินเจียบๆ และระยะที่ประจันหน้ากันก็คงจะใกล้
จนตัวเต็มที เพราะด่านมันโค้งสูงต่ำเป็นลอน ไม่สามารถจะ
มองเห็นข้างหน้าได้ไกล”

รพินทร์บอกความเห็นตามคาดคะเน

“ไม่รู้ว่าพวกเราเป็นยังไงกันบ้างหรือเปล่า เสียยังกัน
ยังกับจะถล่มป่า”

ดารินบ่นอย่างวิตก หน้าของหล่อนซีด มือทำเย็นไปหมด

“คงไม่มีใครเป็นอะไรหรอกครับ เสียงปืนแสดงว่ามีการยิงปะทะไว้อย่างหนาแน่นเหลือเกิน พวกมันคงแตกกระจายกันออกไปก่อนที่จะบุกเข้ามาถึงตัว”

“ผมว่าเราส่งสัญญาณเรียกให้พวกนั้นรู้ตัวดีกว่า ว่าเราตามมาข้างหลังห่างกันเพียงแค่นี้เอง เขาจะได้รอ”

ไชยยันต์ว่า

“ก็ดีเหมือนกันครับ”

รพินทร์เห็นด้วย หันมาทาง ม.ร.ว.หญิงดาริน บอกว่า

“คุณหญิงครับ ขอแรงนิด ยิงปืนสั้นของคุณหญิงสักสามนัด ยิงขึ้นฟ้า เว้นระยะเป็นช่วงให้ได้จังหวะกันนะครับ อย่ายิงติดกันเกินไป”

หญิงสาวชักปืนออกจากซองด้านข้างเอว ชูขึ้นเหนือศีรษะ แล้วเหวี่ยงไก เปรี๊ยะ! เปรี๊ยะ! เปรี๊ยะ! ออกไปเป็นจังหวะสามนัด เสียงของมันสะท้อนก้องไปทั่วหุบเขา ตามคำสั่งของเขา

เพียงจิตใจเดียวก็มีเสียงปืนจากเบื้องหน้าดังกังวานขึ้น สามนัดเช่นกันเป็นการตอบรับ รพินทร์ยิ้มออกมาเล็กน้อย

“เออละครับ เขารู้ตัวแล้วว่าเรากำลังตามมา ป่านนี้คงจะ
หยุดรอ เรารีบไปเถอะ”

ทั้งหมดเริ่มเดินรุดหน้าต่อไปอย่างเร่งรีบ เต็มไปด้วย
ความสนใจ ประมาณ 10 นาทีหลังจากนั้นก็มีเสียงกู่ก้อง
โหวกเหวกสวนทางมา และอึดใจเดียวทุกคนก็เห็นเกิด พราณ
พื้นเมืองของรพินทร์ถือปืนเดินอ้าวตรงเข้ามาด้วยหน้าตาตื่น
ยังไม่ทันจะถึงตัวก็ตะโกนบอกมาว่า

“สวนกับช้างครับ ทั้งโขลงเลย”

รพินทร์ ไชยยันต์ ดาริน ก็ปราดตรงเข้าไปหาเกิดโดยเร็ว
ภายหลังจากการซักถามก็ได้รับความตรงตามที่พรานใหญ่เข้าใจไว้
แต่แรกไม่มีผิด ขบวนของ ม.ร.ว.เชษฐาซึ่งกำลังเดินลงมาจาก
เนินลาดชันตอนหนึ่ง ก็ประจันหน้ากับโขลงช้างประมาณ 20
กว่าตัว กำลังจะเดินไต่เนินสวนขึ้นมาระยะที่พบกันห่างเพียง
50 เมตรเท่านั้น จันผู้เดินนำขบวนไปเบื้องหน้าได้ยิงขึ้นฟ้าเป็น
การไล่ แต่โขลงของมันทั้งหมดนำขบวนโดยเจ้าสือต่อตัวมหิมา
กลับพยายามจะบุกสวนขึ้นมาให้ได้ ม.ร.ว.เชษฐาจึงสั่งให้ยิง
ปะทะไว้ โชคดีเหลือเกินที่การประจันหน้าเกิดขึ้นบนหนทาง

ที่ฝ่ายคนอยู่บนที่สูงชันกว่า อำนาจการยิงจึงสามารถสกัดกันไว้ได้ทัน แต่ถึงกระนั้นก็หวุดหวิดจนเจียนจะถึงตัวทีเดียว

เกิดรายงานว่า เจ้าตัวจำโหลงถูกระดมยิงล้มลงเมื่อมันวิ่งเข้ามาใกล้เกวียนของเชษฐาเพียงไม่กี่วาเท่านั้น ส่วนลูกโหลงแตกกระจายลงป่าข้างทางเจ็บไปหลายตัว ขณะนี้ขบวนเกวียนยังคงหยุดกันอยู่ที่เดิม เพราะได้ยินเสียงปืนยิงเรียกมาจากฝ่ายของรพินทร์ เชษฐาจึงให้เกิดรีบย้อนกลับมารับ

รพินทร์เดินเร่งฝีเท้าขึ้นอีก เขาฟังการบอกเล่าของเกิดและชักถามไปพลางโดยไม่ให้เสียเวลา ต่อจากนั้นอีกครู่เดียวพวกที่เดินตามมาเบื้องหลังก็มาถึง ขบวนเกวียนที่ล่องหน้ามาก่อนของเชษฐา ซึ่งในขณะนี้รวมขบวนกันหยุดรอ ต่างฝ่ายต่างชักถามกันแซดในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ม.ร.ว.เชษฐายืนอยู่กับพื้น ในมือถือดับเบิลไรเฟิล .600 ไนโตรเอกซ์เปอร์ส สีหน้าของราชสกุลหนุ่มส่อแววตื่นเต้นเล็กน้อย มีเหงายืนอยู่ข้างๆ

บนทางลาดต่ำไปเล็กน้อย ภูเขาย่อมๆ ลูกหนึ่งกองขวางอยู่ที่นั่น มันคือปลายสืต่อตัวมहिमानอนฟูบอยู่ในท่าหมอบ เลือดยังคงไหลรินไม่ขาดสายออกมาจากแผลถูกยิงเกือบทั้งตัว แต่

ผลที่จรรจ์ที่สุดคือผลที่เนินน้ำเต้าของกระสุนขนาด .600 จากดัดเบิ้ลไรเฟิลของเซซฐา

“เป็นยังไง เรายังไม่ทันจะล่ามันเลย มันจะขี้เราเข้าไปให้เสียก่อนแล้ว”

เซซฐาเอ่ยขึ้นปนหัวเราะ ขณะที่รพินทร์มาหยุดยืนพิจารณาดูซากข้างอยู่ใกล้ๆ โดยมีไชยยันต์ ดาริน และพวกที่ตามมาสมทบที่หลังมุงอยู่ด้วย

“ผมนึกแล้ว ตอนที่ไต่ยีนเสียงปืน ผมตามหลังคุณชายมาห่างไม่ถึง 2 กิโลเมตร ใจหายหมด”

พรานใหญ่พูดเบาๆ ปาดแขนขึ้นเช็ดเหงื่อบนใบหน้าแล้วถอนใจเอือก โคลงศีรษะซ้ำๆ

“จันกับเกิดขวัญดีเหลือเกิน สมแล้วที่เป็นลูกศิษย์ของคุณ”

เซซฐากล่าวชมเชยพรานพื้นเมืองของเขาอึ้งๆ

“ระยะมันจวนตัวกะทันหันเหลือเกิน ผมเองขณะนั้นตะลึงไปหมด เพราะไม่ทันรู้ตัวคาดฝันมาก่อน จันกับเกิดส่งเสียงตะโกนไล่มัน พอมันวิ่งเข้าใส่ทั้งโขลงก็ยังอดส่ายยังขึ้นฟ้าให้

โอกาสมันเสียอีก แต่แห่ม!...ไม่ไหวเลยนี่ ไอ้พวกนักเลงโตงาทูดพวกนี้ มันเจตนาจะยกโขลงเข้ามาเหยียบเราจริงๆ อีต่อนี่เองที่เราซัดกันหุบดับดับไหม้ ไม่รู้ใครเป็นใคร ที่แรกผมนึกว่าโขลงไอ้แห่งอย่างคุณว่าเสียอีก แต่จันกับเกิดบอกว่าไม่ใช่”

“ผมสงสัยว่าจะเป็นโขลงเดียวกันกับที่เราได้ยินเสียงเมื่อคืนวานซืน ตอนที่ผมกับคุณชายไปดักยิงไอ้กูดอยู่ด้วยกันนั้นแหละครับ มันจะบ้ายหน้าออกทุ่ง เราบังเอิญเดินสวนมันพอดี ลงประจันหน้ากันในระยะจวนตัวอย่างนี้ มันก็บุกเข้าใส่แน่ๆ ทางของมันเสียด้วย

จอมพรานพิจารณาตุรอยบาดแผลจากกระสุนขนาด.600 อย่างสนใจอีกครั้ง แล้วเงยขึ้นยิ้มกับเชษฐา พิมพ์เบาๆ

“คุณชายยิงแม่นเหลือเกินนะครับ เข้าเนินน้ำเต้าพอดี”

“ปู่!...”

ม.ร.ว.เชษฐาร้องออกมาพร้อมกับหัวเราะลั่น

“บอกตามตรง ผมนะมือเย็นตื้นเย็นหมดแล้ว มารู้สึกตัวเอาครั้งสุดท้าย มันวิ่งเข้ามาห่างไม่เกิน 10 วา แงชายเป็นคน

เตือนสติผมนั่นแหละ ผมจึงได้กดตุ้มออกไป วงมันเกือบจะถึงตัวผมแล้วด้วยซ้ำขณะที่ยิง จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ผมก็ยังนึกไม่ออกเลยว่าปืนกระบอกนี้มันขึ้นมายุ่งในมือของผมตั้งแต่เมื่อไหร่ แงซายเฟิงจะบอกผมเมื่อตะกี้นี้เองว่า เขาเป็นคนหยิบส่งให้ผม นับตั้งแต่เขาเห็นมันวิ่งรี่เข้ามา ถ้าไม่ได้เกิด จัน แล้วก็แกซายที่แต่ละคนล้วนสติดีกันทั้งนั้น ป่านนี้ขบวนของเราทั้งหมดก็คงแหลกไปแล้ว”

“เสียดายเหลือเกินที่ผมไม่มีโอกาสได้เห็นพิษสงของ .600ไนโตรเอกซเปรสกระบอกนี้ที่คุณซายยิง”

พรานใหญ่พูดตามความรู้สึกแท้จริง เข้าไปพิจารณารอยกระสุนอีกครั้งอย่างสนใจเป็นพิเศษ แล้วหันไปมองดูตัวปืนที่เซษฐาถืออยู่ในมือ

“ปฏิบัติการของมันเป็นอย่างไบบ้างครับ?”

“โอ้ย! ผมบอกแล้วว่าผมกำลังตกใจ ออกสันขวัญแขวนไปหมด มีโอกาสยิงมันด้วยปืนกระบอกนี้เพียงนัดเดียวเท่านั้น และก็เป็นการยิงอย่างเฉาชนเพราะจวนตัว พอล่ากล้งยก มันก็ตุ้มออกไป ก็เห็นมันทรุดฮวบลงทันที ผมเองก็ยังไม่รู้เหมือนกัน

ว่าอานุภาพของมันจะศักดิ์สิทธิ์สักขนาดไหน เพราะบังเอิญ
เพียงนัดแรกที่ยิงก็เข้าที่สำคัญเหลือเกิน อย่างว่า .600 กระบอก
นี้เลย ต่อให้ไรเฟิลขนาดเล็กกว่านี้มาก ลงถ้าเจาะเนินน้ำเต้า
ก็ต้องทรุดทั้งนั้น และนี่ก็เป็นครั้งแรกของผมที่มีโอกาสใช้ปืน
กระบอกนี้ยิงสัตว์ นอกจากการซ้อมยิงเป้า ถ้าเราอยากจะเห็น
อานุภาพของมันจริงๆ ต้องทดลองยิงในระยะห่างหน่อย และ
เป้าหมายอย่าให้ถูกจุดสำคัญนัก เป็นต้นว่ากลางลำตัวหรือ
สะบัก แล้วก็ดูผลว่าข้างมันจะสะท้อนสักระยะไหน นั่นแหละเรา
ถึงประมาณ ‘น็อกดาวน์เพาเวอร์’ ของมันได้ถูกต้อง เอาไว้ให้
เราตามล่าโขลงไ้อัแห่งตามแผนเดิมของคุณเสียก่อน บางที
เราจะได้ทดลองอีกครั้ง”

หัวหน้าคณะเดินทางบอกกับเขาโดยเปิดเผย

ทั้งสองฝ่ายซักถามถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างช้าง
โขลงยกขบวนเข้าใส่อีกครั้ง พอลายความตื่นตันทันทีลงบ้างแล้ว
ไชยยันต์ก็เข้าตบไหล่เชษฐาพูดสัพยอก

“แกเดินล่องหน้าฉันไปชนิดไม่เปิดโอกาสให้ฉันตามทันนะเชษฐา ฉันยิ่งหุ่บ่่า แกเล่นกวางเข้าให้ก่อนแล้ว ฉันรบกับหมี แกก็คว่ำวัวแดงตัดหน้าฉันไปอีก มีหน้าซ้ำยังชดไ้กัดได้ถึงสองนัด ทีนี้พอนันทำคะแนนเรื่องวัวแดงได้ทัน แกก็กระโดดข้ามขึ้นไปล่อข้างเข้าเลย เต็ดจริง!”

ทั้งหมดพากันหัวเราะอย่างครึกครื้น เหตุการณ์อันตื้นเต้นใจหายใจคว่ำที่ต่างเผชิญมา กลายเป็นเรื่องสนุกสนานออกரசชาติยั้ง

“เออ ว้ายยังไ้ เรื่องวัวแดง?...”

เชษฐาเฟิ่งจะนึกขึ้นมาได้ เพราะไชยยันต์เอ่ยขึ้น หันมาถามอย่างกระตือรือร้น

“ไ้ไหม? ตอนที่ฉันผละแยกจากแกและรพินทร์เดินห่างมาได้สัก 20 นาที ก็ไ้ยินเสียงป็นอย่างถนัด ครั้งแรกสองนัดติดต่อกัน เว้นมาอีกสัก 4 นาทีก็ไ้ยินร้วถึยบกันทีเดียว ชักเอะใจเหมือนกัน จะย้อนกลับไปดูแล้ว พอดีเกิดกับฉันบอกว่าไม่ต้องห่วง สันนิษฐานว่าคุณรพินทร์กับเส่ยคงจะไ้โอกาสหมายยั้งชนิดถล่มลงทั้งฝูงเลย ฉันเลยหมดกังวล เพราะถึอว่ารพินทร์

ไปด้วย ใต้ความว้ายังไงมั่งละ มัวแต่ตื่นเต้นกันเรื่องช้าง เลย
ลืมถามถึงด้านแก”

รพินทร์อมยิ้ม ไชยยันต์กับดารินมองดูหน้ากันแล้ว
หัวเราะก๊ากออกมางอหาย เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ฉุกเฉินตอน
วัวไล่ แล้วทั้งสองก็ทำหน้าที่บรรยายให้ ม.ร.ว.เซษฐาฟังอย่าง
ละเอียด

ไชยยันต์หันกันทางเก่งที่ถูกวัวเจ้ากรรมขวิดจนฉีกขาด
ออกไปให้เพื่อนดูในตอนท้ายประกอบการเล่า เซษฐาหัวเราะจน
ตัวอืดด้วยความขบขัน ส่วนจอมพรานวางสีหน้าเรียบๆเป็นปกติ

คณะนายจ้างทั้งสองของเขาเห็นเรื่องที่เสี่ยงชีวิตหวุดหวิด
จนเจียนที่ผ่านมา อันเนื่องมาจากความหละหลวมประมาทเป็น
เรื่องตลกขบขันไปเสียหมด

“พรานใหญ่ของเราก็อ้างแอ้นเหมือนกัน วิ่งเร็วกว่าไชยยันต์
เสียอีก เสียตายที่พี่ใหญ่ไม่ได้เห็นตอนนั้น”

ม.ร.ว.หญิงดารินพูดพลางหัวเราะพลาง หล่อนหัวเราะ
จนหน้าแดงก่ำ

การเดินทางวันนี้ คณะนายจ้างของเขาสัมผัสกับรสชาติที่ถึงอกถึงใจยิ่ง รพินทร์ไม่ได้กล่าวอะไรอีกทั้งสิ้น ให้คณะนายจ้างพักผ่อนสนทนากันอย่างสนุกสนาน อีกครู่หนึ่งก็เตือนให้ออกเดินทางต่อ เพราะมีดลงทุกขณะแล้ว บรรยากาศของขบวนเกวียนเริ่มอบอุ่นขึ้นอีกครั้ง เมื่อทั้งสองฝ่ายตามมาทันกันและมีพรานใหญ่นำขบวนตามเดิม

ม.ร.ว.หญิงดารินไม่ลืมถ่ายภาพข้างตัวนั้นไว้หลายภาพ ก่อนที่ขบวนเกวียนทั้งหมดจะเดินแอบชิดข้างทาง หลีกซากของมັນที่นอนขวางทะมึนราวกับภูเขาลากายู่กลางด้านเลยผ่านไป

อากาศในหุบเขาขมุกขมัวลงทุกขณะ มีหน้าซำยังมีฝนปรอยหิมๆ เริ่มเย็นเยือกลงเป็นลำดับ ในการเดินทางครั้งนี้ คณะนายจ้างของเขาทั้งสามคนไม่มีใครหนึ่งไปบนเกวียนเลยต่างลงมาเดินเคียงคู่กับเขาทั้งสามคน และสนทนากันไปอย่างครั้นเคร่งตลอดทาง ม.ร.ว.หญิงดารินไม่ลืมมีโรเฟิล .270 ของหล่อนถือติดมืออยู่ด้วย หล่อนไม่กล้าชะล่าใจอีกแล้ว เพราะเหตุฉุกเฉินที่เกิดขึ้นเป็นบทเรียนให้เห็นถึงสองครั้งติดๆกัน

เซซฐายังคงคุยกับรพินทร์ถึงเรื่องโขลงช้างที่ประจันหน้ากัน ถ้ามพรานใหญ่ด้วยความสงสัยว่า ทั้งโขลงอันดุร้ายของมัน เขาสังเกตไม่เห็นมีช้างงาสักตัว ล้วนเป็นสีดอทั้งนั้น ซึ่งจอมพรานก็อธิบายให้ทราบว่ ช้างโขลงที่เพ่นพ่านอยู่ในป่านี้ ส่วนมากล้วนเป็นช้างสีดอที่ไม่มีงาทั้งสิ้น ถ้าจะมีช้างงาอยู่บ้างก็เป็นโขลงของไอ้แห้ว อันเป็นโขลงร้ายกาจเป็นพิเศษเท่านั้น เพราะตามปกติแล้ว ถ้าปรากฏว่ามีช้างงาแม้แต่เพียงตัวเดียวหลงอยู่ในโขลงใด เป็นต้องถูกพรานพื้นเมืองตามล่าเองอาจนไม่มีเหลือพวกพรานพื้นเมืองไม่กล้าที่จะตามพิชิตก็แต่เฉพาะโขลงของไอ้แห้วเท่านั้น

“พรานป่าหลายคนแล้วครับที่พยายามจะตามโขลงไอ้แห้ว แต่ถูกขยี้เสียทุกรายไป จนไม่มีใครกล้า”

รพินทร์บอก

“ทำไมหรือ? หรือว่ามีพรานพวกนั้นไม่ถึง?”

เซซฐาถามอย่างสงสัย พรานใหญ่หัวเราะเบาๆ

“มันพูดยากครับ พวกพรานพื้นเมืองจะว่ามีไม่ถึงก็ไม่ได้ แต่ละคนเก่ง ๆ กันทั้งนั้น แต่ที่ทำไม่สำเร็จและต้องเสียท่าถูก

ขี้เหล็กไป ผมคิดว่าเป็นเพราะความดูร้ายและฉลาดเย้ยมของ
โหลงนี้มากกว่า พอพรานเข้าไปยิงมัน แทนที่มันจะหนีเหมือน
โหลงอื่นๆ มันกลับช่วยกันดาหน้าเข้าใส่รุ่มกันเข้ามาทั้งโหลง
ทีเดียว โดยไม่มีการถอย พวกพรานพื้นเมืองส่วนมากก็ใช้ปืนแก๊ป
หรือมายก็ปิ่น ร.ศ. รุ่งเก่า และไปกันอย่างมากก็แค่สามคน
กำลังคนน้อยอย่างหนึ่ง ปืนที่ด้อยคุณภาพอีกอย่างหนึ่ง ทำให้
ปะทะหน้ามันไว้ไม่อยู่ ถึงตายกันเสมอ แต่ถ้าปืนของเราดี และ
รู้หลักปลอดภัยเพียงพอในที่จะเข้าล่า มันก็ไม่มีอะไรต้องวิตกนัก”

“ปืนแก๊ปหรือปืน ร.ศ. ที่พวกพรานป่าใช้ มันจะไปล้มช้าง
ได้ยังไง?”

ไชยยันต์ถามมาบ้าง

“ส่วนมากพรานป่าจะเข้าไปยิงช้างในระยะประชิดตัว
เลยครับ พุดแล้วไม่น่าเชื่อ บางคนยิงห่างเพียงแค่ 10 วาเท่านั้น
ที่นี้ถ้ายิงกันในระยะใกล้ๆ แม้ปืนจะหย่อนคุณภาพไปบ้าง
ก็พอจะได้ผลถ้าเข้าที่สำคัญ ผมเองถ้าไม่จวนตัวก็ไม่เคยหาญ
เข้าไปยิงช้างในระยะที่ใกล้กว่า 30 เมตรเลย พวกพรานพื้นเมือง
เข้าล้ากันมากทีเดียว แล้วก็กระโดดไปในทางเชื่อมันไสยศาสตร์
เวทมนตร์คาถาถึงได้ตายกันบ่อย เพราะในระยะประชิดตัวแค่นั้น

ถ้านัดแรกช่างไม่ล้ม พรานก็และไม่มีขึ้นดี ช่างมันก็เป็นบางโหลง บางตัวเหมือนกันครับที่จะดูร้ายเป็นพิเศษ ส่วนมากถ้าถูกจับ ก็มักจะหนี อย่างโหลงที่ปะทะกับคุณชายเมื่อตะกี้เนี่ย แต่บางโหลง ยิ่งเจ็บยิ่งบ้าเลือด มันขึ้นอยู่กับตัวจำโหลงเป็นสำคัญ สำหรับ ไอ้แห้วไม่ต้องพูดถึง นิสัยของมันชอบรังควานอยู่ก่อนแล้วเป็นประจำ”

“คุณเองเคยตามมันมาก่อนหรือเปล่า?”

“ยังไม่เคยเจอกันจึงหน้าสักทีครับ มันเคยมารื้อแค้นปีผม ครั้งหนึ่งระหว่างที่ผมทิ้งแค้นปีออกสำรวจสัตว์ ผมออกตามมัน ไม่ทัน ไอ้ครั้นจะตั้งหน้าตั้งตาตามมันจริง ๆ ผมก็ติดงาน ไม่มีเวลาว่างพอ คิดอยู่ก่อนเหมือนกันว่าโอกาสเหมาะ ๆ ให้ว่างสักนิด จะลองตามมันให้จริงจังดูสักครั้ง ผมกะลัมไอ้แห้วให้ได้ ตัวเดียวก่อนนั้น โหลงของมันก็จะหมดฤทธิ์ไปเอง พวกบ้านป่าจะได้นอนตาหลับลงบ้าง เพราะตลอดระยะ 2 ปีที่แล้วมานี้ ผมได้รับการร้องทุกข์จากพวกบ้านป่าอยู่เป็นประจำ”

ไชยยันต์เบิกปาก หันไปมองเซษฐา

“แล้วคุณคิดว่ามีขนาดผมกับเชษฐา พอจะตามหลังคุณไปรบกับโฆลงไอ้แหวงไหวหรือ?”

พรานใหญ่หัวเราะ

“สบายเลยครับ กำลังใจเป็นพื้นฐานชั้นแรก อาวุธดีเป็นส่วนประกอบที่สอง ทั้งคุณชายและคุณไชยยันต์ก็มีอยู่พร้อมแล้ว ชนิตไม่ต้องห่วง”

“เอ๊ะ! ไม่เห็นเอ๋ยถึงฉันบ้างเลยนี่ หรือว่าเห็นฉันไม่มีความหมาย”

หญิงสาวลอยหน้า สอดขึ้นเปรยๆ

“สำหรับคุณหญิงไม่ต้องพูดถึงหรอกครับ พิเศษเหนือกว่าทุกคน”

รพินทร์ตอบหน้าตาเฉย

“คุณชายกับคุณไชยยันต์รวมกันเข้าสองคนก็ยังไม่ได้ครึ่งโธ...มีขนาดล้มหมึกโคเดียกหรือควายป่าแอฟริกากันมาแล้ว”

“ดีละ”

เสียงหล่อนครางออกมาเบา ๆ อย่างหมายมั่นปั้นมือ
ปรายหางตาแวบไปทางพรานใหญ่ ยิ้มดูๆ

“ถ้าโชคดีไม่ต้องพึ่งหมอหรือวิทยาการทางการแพทย์
บ้างก็แล้วไป ขอให้หลีกเสี่ยงเข็มฉีดยาจากแพทย์หญิงดาริน
วรฤทธิ์ให้พ้นก็แล้วกัน”

เชษฐากับไชยยันต์หัวเราะ แตรพิณทร์เพียงยิ้มๆ ไม่
โต้ตอบอะไรทั้งสิ้น เขาไม่ต้องการต่อล้อต่อเถียงหรือยั่วเย้าใดๆ
กับราชสกุลสาวต่อหน้าพี่ชายของหล่อน เพราะรู้สึกว่ามันไม่เป็นการสมควร

พอมีดสนิท ขบวนเกวียนก็ตัดทางแยกลงจากด่านช้าง
เข้าสู่เชิงผาตอนหนึ่ง เป็นบริเวณที่ราบโล่งเตียน พรานใหญ่
สั่งให้ปลดเกวียนและสร้างแคมป์ขึ้นที่นั่น พร้อมทั้งให้ลงมือ
หุงหาอาหาร

“ตรงนี้แหละครับที่คุณชายอนุชาในนามของชด ประชากร
มาปลดเกวียนพัก และได้พบกับผมเป็นครั้งสุดท้ายเมื่อปีกลายนี้”

รพินทร์บ๊วยปากไปที่โชดหินก้อนใหญ่ใต้ร่มเงาของต้น
หลุมพอ ซึ่งขณะนี้พวกลูกหาบกำลังจัดการกระโจมสำหรับ
คณะนายจ้างอยู่

เชษฐา ดาริน และไชยยันต์พากันนั่งเียบไปในทันที
ความสนุกสนานบันเทิงใจกลายมาเป็นความซึมเศร้ากังวล
โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับดาริน น้ำตาของหล่อนคลอเมื่อมอง
เหม่อไปยังโชดหินก้อนนั้น

“พรานพื้นเมืองของฟีกกลางที่ชื่อหนานอิน เท่าที่คุณรู้จัก
เป็นคนยังไง?”

หล่อนถามขึ้นแผ่วเบา น้ำเสียงสั่นเครือ

“เป็นคนอายุประมาณ 50 ฝีมือในการล่าสัตว์และเดินป่า
เยี่ยมทีเดียวครับ”

“ฉันหมายถึงอุปนิสัยใจคอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความ
ซื่อสัตย์ของเขา”

“ก็...เท่าที่ผมเห็นมา หนานอินพอจะไวใจได้ในเรื่องนั้น
แถมเป็นคนซื่อสัตย์ กตัญญูรู้คุณ มีความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว และ

รู้สึกว่าจะจงรักภักดีต่อคุณชายอนุชามากทีเดียว แต่ผมไม่ทราบประวัติว่าหนานอินกับคุณชายอนุชาไปพบปะคบหาสมาคมจนกระทั่งเกิดความรู้สึกซาบซึ้งต่อกันตั้งแต่เมื่อไหร่และโดยวิธีใด”

“เราออกเดินทางตามหลังเขาเป็นเวลาถึงหนึ่งปี”

ม.ร.ว.เชษฐาพิม์พำออกมาเศร้า ๆ อย่างปราศจากความหมาย

“แต่ฉันเชื่อเหลือเกินนะ”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นด้วยเสียงจริงจังหนักแน่น

“คล้ายๆจะมีอะไรมาบอกให้ฉันมั่นใจนั้นแหละว่า อนุชายังมีชีวิตอยู่ และเราจะต้องตามเขาพบ”

จอมพรานอธิบายให้คณะนายจ้างของเขาทราบว่าตำแหน่งที่ตั้งแคมป์เป็นบริเวณที่ราบสูงตอนหนึ่งในระหว่างส่วนลาดเชิงเขาสองลูกมาบรรจบกัน ไม่มีธารน้ำไหลผ่านบริเวณนี้ อันผิดกับเมื่อคราวตั้งแคมป์ที่เขาโล้น คงมีแต่บริเวณแอ่งหรืออย่างที่บ้านป่าเรียกว่า ‘พุ’ แห่งหนึ่ง อยู่ต่ำกว่าระดับที่ตั้ง

แคมป์ลงไปประมาณ 100 เมตร แอ่งนั้นจะมีตาน้ำซึมขังไว้สำหรับพวกสัตว์หรือพวกเดินป่าได้ใช้อาศัยดื่มกินอยู่ตลอดทั้งปี มีเนื้อที่กว้างประมาณ 1 ไร่ ในหน้าแล้งอันเป็นฤดูกันดารน้ำ ส่วนที่ขังน้ำลึกที่สุดจะมีระดับแค่หัวเข่าเท่านั้น ที่นี้ย่อมอัดคัดน้ำกว่าเขาโล้นซึ่งมีลำธารไหลผ่าน อย่างไรก็ตาม น้ำในแอ่งก็มีพอที่จะให้ลูกหาบขนขึ้นมาเตรียมสำรองใช้อาบสำหรับคณะนายจ้างได้บ้าง แม้จะไม่สมบูรณ์นัก

“นี่มันมีดสนิทเสียแล้ว เลยทำให้มองอะไรไม่เห็น พรุ่งนี้เช้าผมจะพาไปดูแอ่งน้ำข้างล่างนี้ ชัยภูมิมันไม่เลวเลย ปะเหมาะไม่ต้องไปเดินทางไกล เราอาจได้ยิงกระต๊อที่แอ่งน้ำใกล้ๆแคมป์ของเรานี้ก็ได้”

ไชยยันต์สูดลมหายใจลึก แล้วกวาดสายตาไปยังความมืดที่รอบด้าน

“รู้สึกว่บรรยากาศมันอับๆทึบๆยังไงพิกลนะ ที่นี้ไม่สบายเหมือนตอนที่เรพักอยู่ที่เขาโล้นเลย”

“บรรยากาศในหุบเขาลึกมันเป็นอย่างนี้แหละครับ เขาโล้นเป็นทุ่งโล่งจึงสบายกว่า บริเวณหุบเขาบางตอนเราจะพักกัน

ไม่ได้เลย เพราะกลิ้งไปไม่แห้งที่หล่นลงทับถมกันอยู่ตามพื้นดิน บางชนิดนี้ทำให้หายใจไม่สะดวก ตะครันตะครออย่างไรพิกล จิตใจก็พลอยไม่ปกติไปด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนที่ไม่เคยชินมาก่อน ดีไม่ดีพานเป็นไข้ไปเลย”

ทุกสิ่งทุกอย่างกว่าจะเรียบร้อยก็เป็นเวลาประมาณ 2 หุ่่มเศษ ก่อนเวลาอาหารเล็กน้อย รพินทร์ก็โผล่เข้ามา ในกระโจมพัก มือถือขวดเหล้าขาว 40 ดีกรี แต่บรรจุน้ำที่มี สีแดงคล้ำขุ่นขึ้นมาด้วยขวดหนึ่ง เขาเดินตรงไปที่ไชยยันต์ผู้บัดนี้ กำลังนอนแผ่หลาอยู่บนเตียงสนามอย่างหมดเรี่ยวหมดแรง เพราะการเดินหนักมาทั้งวัน จัดแจงเปิดขวดออกรินใส่ แล้ว เอื้อมมือไปเขย่าปลุกอดีตนายพันตรีทหารปืนใหญ่ พร้อมทั้ง ส่งไปให้ บอกยิ้ม ๆ ว่า

“นี่ไงล่ะครับ ยาแก้เมื่อยอย่างที่ผมบอกไว้ ทานเสียก่อน เวลาอาหารก็ยังดี ทำให้เจริญอาหาร รับรองว่าคืนนี้คุณไชยยันต์ หลับสบาย พรุ่งนี้หายเมื่อยเป็นปลิดทิ้ง”

ไชยยันต์รับมาดม ทำจมูกฟุดฟิดแล้วเงยหน้าขึ้นมองดู
พรานใหญ่อย่างงงๆ เชษฐากับตารินพากันหันมาจ้องอย่างสงสัย

“เอ๊ะ! กลืนคล้ายๆ เหล้าโรงแะะ ผสมอะไรนี่?”

รพินทร์หัวเราะ พยักหน้า

“ทานเสียก่อนเถิดครับ แล้วผมจะบอกให้”

“อืม เอาก็เอา”

ไชยยันต์ครางปนหัวเราะ พยักหน้าอย่างว่าง่าย แล้ว
ยกขึ้นดื่มรวดเดียวหมด สีหน้าเฉยๆ ไม่รู้สึกอะไรเลย

“เป็นยังไงครับ?”

“ก็ดีนี่ รู้สึกจะเป็นเหล้าโรงธรรมดานี่เอง ผสมอะไรบ้าง
นิดหน่อย รสฝาดๆ แต่ก็ไม่ถึงกับกินยากอะไรนัก ให้กินสักขวด
ก็ยังไหว”

“ก็เหล้าโรง 40 ดีกรีธรรมดานี่แหละครับ แต่ตัวยาที่ผสม
ก็คือ...”

พรานใหญ่หัวเราะอีกครั้ง

“เลือดค่างสดๆครับ พอยิ่งตูมกลิ้งลงมาจากยอดไม้ ก็เชือดครองเลือดใส่ถ้วย แล้วผสมลงไปในเหล้า เขย่าๆให้เข้ากัน วิธีทำง่ายนิดเดียว กินเป็นยาแก้เมื่อยขบและบำรุงกำลังได้ชะงัดนัก”

ไชยยันต์กะพริบตาปริบๆ หน้าตื่น ส่วน ม.ร.ว.หญิงดารินร้องลั่นมา

“ยี้! อะไรกันนี่ ยาบ้าอะไรกัน เอาเลือดค่างสดๆผสมกับเหล้าโรง อ้วก!...ไชยยันต์เธอกินเข้าไปได้ยังไงกันนะ”

ตรงกันข้ามกับ ม.ร.ว.เชษฐาผู้เป็นพี่ชาย พอได้ยินว่าเลือดค่างผสมเหล้า ก็เทบรื้นดีที่ถืออยู่ทิ้ง กระโดดเข้ามาอย่างกระหาย ร้องออกมาเร็วปรือ

“วิเศษจริง รพินทร์ให้ผมมั่งสิ ป๊ะ! ไม่ยกบอกแต่แรก”

รพินทร์หันไปรินให้เชษฐา ซึ่งยกดื่มอย่างแถมขึ้นพอกพอใจ แสดงว่าเคยรู้สรรพคุณดีมาก่อนแล้ว ในขณะที่น้องสาวคนสวยร้องเอ็ดตะโรลั่นเต็นท์ ทำท่าผะอืดผะอม เชษฐาหัวเราะหันมาบอกว่า

“นี่แหละเขาว่าไม่รู้อะไร เลือดค่างผสมเหล่าโรงเป็น ยาวพิเศษนัก พี่เคยลองมาแล้ว ศักดิ์สิทธิ์เชื่อถือได้เลย เข้าป่า ทุกครั้งไม่เคยพลาด บอกให้พรานเขาทำให้ทุกที มาตรฐานนี้ ลืมเสียอย่างสนิท ไม่นึกว่าคุณรพินทร์จะเตรียมไว้ให้ ดีแท้! ไม่เพียงแต่แก้มือเท่านั้น ยังกำหนดเป็นปลิดทิ้งทีเดียว”

“ตำราของเภสัชกรคนใดไม่ทราบ?”

น้องสาวร้องถามมาอย่างไม่ศรัทธา ห่อไหล่บ่าปาก มี อาการเหมือนจะอาเจียน

“เถอะน่า เราไม่รู้อะไรก็เฉยๆเถอะ ว่าแต่จะลองดมมั้งไหม ล่ะ”

พี่ชายพุดยิ้มๆ พยักหน้ากับพรานใหญ่ ส่งแก้วไปขออีก พร้อมกับไชยยันต์

“อ้าว! เอาเหอะ เชิญพี่ใหญ่กับไชยยันต์ตามสบาย ดูลิ...ดู กินกันเข้าไปได้”

แล้วหญิงสาวก็สะบัดหน้าหันหลังให้เสีย สามชายพากัน หัวเราะ ไชยยันต์หันไปทางเซษฐา

“เอ...นี่แกรู้จัก ‘ยาแก้เมื่อย’ ขนานนี้เหมือนกันหรือ”

“ปาด໋ ทำไมจะไม่รู้จัก นักเดินป่าคนไหนไม่รู้จักยาวิเศษ ขนานนี้ ก็อย่ามาเป็นนักเดินป่าเลย ฉันกินเป็นครั้งแรกที่ ป่าชุมพร ขนาคอยู่ในเมืองยังต้องสั่งให้เขาส่งไปให้เลย”

“อือม ถ้าฉันก็ยังโง่อยู่มากสินะ ว่าแต่คุณรพินทร์ ยิ่งค้างตอนไหน ไม่ได้ยินเสียงปืนสักนัด”

“ผมทำเอาไว้ตั้งแต่วานขึ้น ตอนที่เรายังอยู่เขาหัวโล้น แล้วละครับ ตามปกติก็ต้องมีไว้เป็นประจำเสมอ”

“แปลกนะ ถ้าคุณไม่บอก ผมก็ไม่รู้ว่าเลือดค้าง เพราะมัน ไม่มีกลิ่นคาวสักนิด”

ไชยยันต์พูดอย่างสนใจ เขย่าวขดพิจารณา เซษฐา ตอบแทนให้ว่า

“เลือดค้างไม่มีกลิ่นคาวหรอก พูดถึงเจ้าสัตว์ค้างนี้ มีประโยชน์ไม่ใช่น้อยทีเดียว ดีของมันวิเศษไม่ใช่น้อย ดีสุดๆ นี่แหละ อย่างทำให้แตก หย่อนกลืนลงไปคอทั้งถุง ตามด้วย เหล้านิดหน่อย ตามีตตามัวก็กลายเป็นตาสว่าง ดีกว่ายาหยอดตา

เสียอีก มันสมองสดๆของมันก็ย่อยเสียเมื่อไหร่ เจาะกะโหลก
ออกให้ดี มะนาวบีบ หอมซอยลงไป พริกชี้หนู เหยาะเกลือ
นิดหน่อย โอ้ย! หอยนางรมสู้ไม่ได้”

“อ้าว!!”

ม.ร.ว.หญิงดารินร้องดังๆมาอีก

“คุณชายนี้อยอดเยี่ยมจริง ๆ”

รพินทร์กล่าวชมเชยมาปนหัวเราะ มองดูด้วยประกาย
เลื่อมใส

“ผมนึกไม่ถึงก่อนเลยว่าคุณชายจะโชคโชนชำนาญ
กับวิธีการของพวกบ้านป่ามาแล้วเป็นอย่างดี อย่างนี้หมดห่วง
เลยครับ”

“เมื่อรักในการที่จะท่องเที่ยว เราก็ควรต้องรู้เรื่องของป่า
ไว้ทุกอย่าง คุณอาจดูผมผิดไปมากก็ได้ รับรองว่าพวกพรานป่า
เขากินอะไรได้ ผมก็กินได้ทั้งนั้น และเคยกินมาแล้ว อึ่ง บึง
ตะกวด กิ้งก่า สารพัดละที่คนจะกินกันได้ อยู่เมืองเราอาจกิน

คอร์รวซ์เชียร์กับคาร์เวียร์ อยู่ป่าผมก็ล่อเหล่าโรงกับเนื้อตะกวด
มันแล้วแต่ภูมิประเทศ สิ่งแวดล้อม และความจำเป็น”

รพินทร์ลุกขึ้นยืน ก้มศีรษะให้อย่างยอมรับนับถือ

อาหารคำมือนั้นผ่านไปด้วยความร่าเริงแจ่มใสของทุกคน
รพินทร์อธิบายคร่าว ๆ ให้ทราบถึงแผนการล่ากระทิงในวันรุ่งขึ้น

“นอกจากกระทิงแล้ว มีอะไรชุมบ้างแถวนี้?”

เป็นคำถามจากไชยยันต์ตามเคย

“เสือดำที่เรายังไม่เคยกันมาเลยนับตั้งแต่ออกเดินทาง
ก็พอจะได้เห็นกันบ้างที่นี้แหละครับ ผมอยากจะเตือนไว้ล่วงหน้า
ด้วยว่า เวลาเดินพยายามมองสูง ๆ ไว้บ้างเพื่อความปลอดภัย...”

แล้วเขาก็หันมาทาง ม.ร.ว.ดาริน บอกว่า

“สำหรับคุณหญิง ถ้าจะล่าเกมเล็กแก้เบื่อฆ่าเวลาใน
ระหว่างที่ผมออกไปสำรวจรอย ผมก็มีพวกไก่ฟ้าและกระทาดง
ซึ่งชุมเป็นพิเศษ นกเขาเขียวก็มาก เดินใกล้ ๆ แค่มปีแค่นี้

เหลือหลายแล้ว แต่อย่างที่ผมบอกไว้แล้วนั่นแหละ ถ้าจะไป ก็จะต้องมีคนของผมเป็นเพื่อนด้วย เกิด จัน หรือเส่ย คนใดคนหนึ่งก็ได้”

“ดีเหมือนกัน”

พี่ชายว่า

“ชักเบื่อพวกเนื้อสีตีนเต็มทีแล้ว หมูป่าตัวหนึ่ง เลียงผา นั้บสับ กวางอีกหนึ่ง วัวแดงอีกสาม เล่นเอาเอือมเนื้อไปนาน ที่เดียว อยากกินแกงสับนกหรือมายกั้ข้าวต้มนกกระทา พรุ่งนี้ น้อยออกไปหน่อยสินะ เรามันถนัดเรื่องนกเรื่องหนูไม่ใช่หรอ”

“เข้าใจหลอกล่อไว้ให้นายพราน ที่พูดยั้งจี้จะกิดกันฉันไว้ ไม่ให้มีโอกาสไปยิงกระทิงด้วยใช่ไหมล่ะ อย่าเลย ฉันตั้งใจไว้ แล้ว กระสุนที่จะลั่นนัดต่อไปสำหรับฉัน ถ้าไม่ใช่กระทิงก็ไม่ยิง คุณเป็นพรานนำทาง คุณต้องหาให้ฉันยิงให้ได้ ม่ายงั้นไม่ยอม ใ้ไก่ฟ้า นกกระทาอะไรที่ว่ามันก็ดีเหมือนกัน เราจะได้เปลี่ยน รสชาติอาหารเสียบ้าง แต่คุณให้เด็กของคุณไปหาเถอะ ฉันนะ ไม่ไปแน่ พอฉันออกไปยิงนก คุณกับพี่ใหญ่ ไชยยันต์ ก็ทิ้ง

ฉันไป ปล่อยให้ฉันอยู่เฝ้าแคมป์ไซ้ไหมล่ะ ไม่เอาหรอก ฉันจะไปด้วย”

เมื่อรับประทานอาหารเสร็จเรียบร้อย ดารินก็เอายาออกมาแจกสำหรับก่อนนอนอันเป็นกิจวัตร แต่แล้วหล่อนก็ชะงักเสีย ไม่ยอมส่งให้พี่ชาย ไชยยันต์ และรพินทร์ กลับร้องเรียกแงชายผู้ยืนรับใช้อยู่ใกล้ๆ ให้เอาไปกินคนเดียว

“เฮ้! มีเราสองคนเท่านั้นที่ไม่ได้กินยาวิเศษ ‘เลือดค้างกับเหล้าโรง’ เพราะฉะนั้นเราก็ต้องฝืนยานี้ไปตามเคย พวกที่เขากินยาวิเศษแล้วก็ไม่จำเป็นต้องไปแจกให้เขา”

หล่อนพูดหน้าตาเฉย ชายหางตาค้อนไปทางสามชายแงชายหัวเราะยิงฟันรับยาไปโดยดี แงชายเป็นเพียงคนเดียวของลูกหาบพื้นเมืองที่ได้รับการแจกยาทุกคืน เพราะรับใช้อยู่ใกล้ชิดคณะนายจ้าง และดารินสนิทสนมพอใจเป็นพิเศษ เชษฐากับไชยยันต์ได้แต่กะพริบตาปริบๆ มองหน้ากัน พุดอะไรไม่ออก ส่วนรพินทร์ยิ้ม

ทันใดนั้นเอง ก่อนที่ใครจะพูดอะไรออกมาในวงสนทนา
หลังอาหาร ทุกคนภายในเดินที่สะดุ้งขึ้นพร้อมกันด้วยเสียง
ชนิดหนึ่งที่ตั้งแหว่เข้ามาได้ยินอย่างถนัด ท่ามกลางความ
เงิบสงัดของบรรยากาศอันเป็นดงที่บรรอบด้าน

มันเป็นเสียงแผดคำรามอย่างดุร้าย ระคนไปกับความ
ตระหนกตกใจ เสียงของการดิ้นรนต่อสู้อย่างซูลมุนชนิดพงไม้
หักราบ ไม่มีปัญหา...สัตว์สองตัวกำลังพิชิตพวกกันอยู่อย่างถึงเลือด
ถึงชีวิต

ต้นเสียงคำรามชนิดนี้จะเป็นอื่นไปไม่ได้ นอกจากเสือ!

ทั้งสี่พรวดขึ้นยืนแทบจะเป็นเวลาเดียวกันโดยไม่ต้องนัด
เชษฐาและไชยยันต์คว้าปืนโดยสัญชาตญาณ ส่วนพรานใหญ่
ยังคงยืนขมวดคิ้วเงี่ยหูเหมือนจะจับเสียงให้แน่ เสียงนั้นยังคงดัง
ติดต่อกันอยู่โดยไม่ได้ยุติลงโดยง่าย ชัดเจนยิ่งกว่าครั้งแรก เป็น
เสียงที่บอกถึงความเกรี้ยวกราดและเจ็บปวด

“เสือแน่ พัดกับอะไรให้แล้วที่แอ่งน้ำใกล้ๆเรานี่เอง!”

พรานใหญ่พูดโดยเร็ว พร้อมกับหยิบไฟฉายผลุนผลัน
ออกมาจากกระโถม คณะนายจ้างของเขาทั้งสามต่างคว้าไฟฉาย

และป็นวิ่งตามออกมาด้วย เบื้องนอกอันเป็นบริเวณกองไฟ
ที่พวกลูกหาบก่อเรียงรายอยู่เป็นหย่อมๆ พวกลูกหาบทุกคน
พากันลุกขึ้นยืนหน้าตาตื่นเล็กล็กมองฝ่าความมืดไปทางด้าน
แอ่งน้ำเป็นตาเดียว เพราะต่างก็ได้ยินเสียงถนัดชัดเจนนั้่ทุกคน
รพินทร์ร้องสั่งให้คนเหล่านั้นสงบเป็นปกติภายในบริเวณแคมป์พัก
นอกจากพรานของเขาสามคนซึ่งได้รับคำสั่งให้ตามเขาไปด้วย
แล้วสาวเท้าออกนอกบริเวณแคมป์ เดินบ่ายหน้าตามด่านสัตว์
ลงไปสู่แอ่งน้ำอันเป็นที่มาของเสียงในทันที

เชษฐา ไชยยันต์ และดารินก็วิ่งตามหลังมาด้วยติดๆ

เพียงอึดใจเดียว พรานใหญ่เดินนำชุดไปท่ามกลางแสง
ไฟฉายขนาดแปดท่อนไม่ต่ำกว่า 4-5 อันที่สาดจ้าไปยังที่มาของ
เสียง ภาพที่ปรากฏทำให้ทุกคนอุทานด้วยความตื่นเต้นตกตะลึง
แทบไม่เชื่อสายตา

ที่บริเวณพงไม้เตี้ยๆริมแอ่งน้ำตอนหนึ่ง ร่างของอะไร
สองร่างกำลังพัดกันติดพันซูลมุน มองเห็นในแสงไฟแต่เพียง
สีเหลืองสลับจุดดำเป็นดวงพร้อยไปทั้งตัว และสีเทามืด ทั้งสอง
ต่อสู้กันอยู่อย่างดุเดือด พัดกันกลิ้งคลุกคลีอยู่ในพงรก ใบไม้

ขาดกระจุย ระคนไปกับเสียงชู้คำรามดุร้ายและเสียงหายใจ
หนักๆ ระยะห่างออกไปประมาณ 50 เมตร

รพินทร์ขยับป็น แต่แล้วก็เสยปากกระบอกขึ้นเสียด
คงสะกดภาพเบื้องหน้าไว้ด้วยลำไฟฉายอยู่เช่นนั้นโดยไม่ยิง
เพียงอึดใจเดียว ท่ามกลางการจ้องตะลึงของทุกคน ร่างทั้งสอง
ก็สงบนิ่งเป็นคุณินนอนรวมกันอยู่ในพง ไม่มี การเคลื่อนไหวหรือ
เสียงใด ๆ อีกทั้งสิ้น

ทั้งหมดก็พรุกันเข้าไป ณ บัดนั้น

ภาพที่ปรากฏชัดอยู่กับสายตา กว้างหนุ่มฉกรรจ์ตัวหนึ่ง
สูงใหญ่เกือบจะเรียกได้อ้วนแดง...นอนตายสนิท บนกิ่ง
เขาอันโง้งแหลมของมัน คือร่างของเจ้าเสือดาวขนาดเขื่องเสียบ
ติดแน่นอยู่ ตายคาที่เช่นเดียวกัน...เป็นภาพที่งดงามที่สุด ชนิด
ที่ยากนักใครจะมีโอกาสได้เห็นมาก่อน!!!

รพินทร์หันไปมองดูหน้าเชษฐา ไชยยันต์ ดาริน แล้วยิ้ม
ถามเบาๆว่า

“คุณชายกับคุณไชยยันต์เที่ยวป่ามาหลายครั้ง เคยมี
โอกาสเห็นภาพงามๆอย่างนี้มาก่อนไหมครับ”

คณะนายจ้างทั้งสามของเขายังคงเต็มไปด้วยความตื่นเต้น
เหลือที่จะกล่าว

“โอโฮ! อะไรกันนี้ ให้ตายสิ ผมแทบจะไม่เชื่อสายตาเลย
รพินทร์”

เซษฐาครางออกมาพร้อมกับจู่ปากลิ้น จ้องภาพนั้นตา
ไม่กะพริบ แล้วก้มลงสำรวจอย่างใกล้ชิด”

“มันเกิดขึ้นได้อะไรไหน?”

ไชยยันตร์ร้องงงๆ

“มันเป็นเรื่องการพลาดท่าของเจ้าเสือดาวที่หิวจนหน้า
มืดตัวนี้ครับ เจ้ากวางลงมากินน้ำ เจ้าเสือดักซุ่มอยู่ก่อนบน
กิ่งไม้ พอวกวาก้มกินน้ำ มันก็โโจนลงมาใส่ แต่ฝ่ากระโโจนลงมา
ทางด้านเขากวาว เจ้ากวางเลยสะดุ้งเสียขึ้นรับ นานๆผมถึงจะ
ได้เห็นความยุติธรรมของกฎแห่งป่าอย่างนี้สักครั้ง”

“แปลว่าไม่ใช่เหตุการณ์ครั้งแรกใช่ไหม ที่สัตว์อันเคย
แต่จะตกเป็นเหยื่อเล่นงานเจ้าสัตว์ที่เคยแต่จะพิชิตมันถึงตาย”

ดารินถาม หล่อนจ้องภาพมหัศจรรย์ที่ไม่คาดฝันว่าจะได้พบเห็นนั้นตาไม่กะพริบ

“ไม่ใช่ครั้งแรกหรอกครับ เคยปรากฏอยู่บ้างเหมือนกัน แต่ไม่บ่อยนัก ในชีวิตเดินป่าของผมกว่า 15 ปี เพิ่งจะได้เคยเห็นรายนี้เป็นรายที่สอง รายแรกเมื่อเกือบสิบปีมาแล้วที่ป่าอุทัยธานี เสือลายพาดกลอนตัวหนึ่งตายในลักษณะเดียวกับเจ้าเสือดาวตัวนี้ไม่มีผิด ในขณะที่กระโจนเข้าตะครุบควายลากไม้ของพวกเขาชาวบ้านที่เขาล่าปล่อยให้ออกมาหนีอยู่ชายดง มันคงกระโจนเข้าทางด้านหน้าของควาย จึงถูกควายตักเขารับเสียบติดเขาอย่างจัง ดิ้นไม่หลุด แต่มันก็ฝังเขี้ยวเล็บลงไปบนคอของควายจนควายขาดใจตายพร้อมกับมันเหมือนกัน บาดแผลที่มันตะกุยขูดลงไปบนคอของควายเหวอะหะเป็นแผลยับเยินน่ากลัวมาก เป็นการลงเขี้ยวเล็บครั้งสุดท้ายของมัน ก่อนที่มันจะตาย สังเกตดูที่บาดแผลของเจ้ากวางตัวนี้สิครับ มันน่ากลัวเพียงไรบ้าง เสือลายพาดกลอนกับควายคู่หนึ่งเหมือนกับเจ้าเสือดาวและกวางคู่นี้ไม่มีผิด”

แล้วพรานใหญ่ก็หันไปสั่งเกิดให้ขึ้นไปตามพวกลูกหาบจำนวนหนึ่งลงมา เพื่อให้ช่วยกันหามกวางกับเสือดาวขึ้นไป

บนแคมป์ ดารินร้องสั่นเกิดให้เข้าไปในกระโจมพักของหล่อน และนำกล้องถ่ายรูปลงมาด้วย คณะนายจ้างทั้งสามยังคงยืนมองอยู่ที่ซากของสัตว์ป่าคู่กรณีทั้งสองอย่างสนใจยิ่ง

“เจ้ากวางตัวนี้ ต้องนับว่าเป็นกวางชั้นวีรบุรุษของพวก กวางทั้งหลายทีเดียว”

ไชยยันต์ว่าพร้อมกับหัวเราะ

“แต่ถึงอย่างไรมันก็ยังคงเป็นสัตว์ที่มีฐานะถูกล่าและ ถูกฆ่าตายอยู่วันยังค่ำ แม้มันจะทำให้ฝ่ายที่ล่ามันถึงกับ ชีวิตไปด้วย ทำไมนะ เจ้าเสือจะถูกกวางขวิดตายฝ่ายเดียวให้ ประวัติศาสตร์ของป่าจารึกไว้เสียหน่อยไม่ได้เทียวรี”

ดารินเอ่ยมาเบาๆเหมือนจะรำพึง

“อย่าให้ถึงกับยังงั้นเลย โลกมันจะวิปริตไปหมด...”

พี่ชายท้วงน้องสาวมาพลงยิ้ม เอื้อมมือมาลูบที่ศีรษะ หญิงสาว

“เอาเพียงแค่กวางขวิดเสือตายก่อนที่ตัวมันเองจะตาย ก็นับว่าเป็นเรื่องมหัศจรรย์เหลือหลาย ชนิดที่เล่าให้ใครฟัง เขา

ก็แทบจะไม่เชื่ออยู่แล้ว ดูไว้เป็นตัวอย่างนะ แม้กระทั่งในป่า ในดงมันก็ยังอุตส่าห์มีเหตุการณ์มาสนับสนุนกฎความจริง ในข้อที่ว่า ความประมาท...คือความตาย เสือตัวนี้เมื่อมันมองเห็น กวาง มันก็คงนึกยิ้มกริ่มอยู่ในใจ แต่มันคงไม่เฉลียวใจแม้แต่ สักนิดเดียวว่า เขี่ยอันแสนโอชะและสะดวกง่ายดายที่สุดจะทำ พิษเอามันถึงตายได้”

เกิดเดินกลับมาอีกครั้งพร้อมกับนายเมยและพวก ลูกหาบ 7-8 คน มีกล้องถ่ายรูปติดมือมาให้ ม.ร.ว.หญิงดาริน ตามคำสั่งด้วย ก่อนที่พวกนั้นจะช่วยกันขนลำเลียงซากของ เจ้าสองสัตว์ขึ้นไปบนแคมป์ หญิงสาวถ่ายภาพไว้หลายภาพ ในลักษณะเดิมของมัน

“น้อยนี่ก็แก่ถ่ายรูปเสียจริง พี่ว่ามันจะมีประโยชน์อะไร เมื่อเรายังไม่รู้เลยว่าจะได้กลับไปล้างและอัดภาพพวกนี้ได้ เมื่อไหร่”

เซซฐาบอกว่าไม่ศรัทธา ซึ่งน้องสาวก็ตอบว่า

“ก็ไม่เห็นจะยุ่งยากลำบาก เหลือปากว่าแรงอะไรเลยนี่คะ พี่ใหญ่ น้อยตั้งใจว่าจะเก็บภาพเหตุการณ์ในการเดินทางของเรา

ไว้ทุกระยะเท่าที่จะเก็บได้ อย่างน้อยที่สุดมันก็จะได้เป็นพยานหลักฐานและอนุสรณ์ น้อยตั้งใจไว้นาน้อยจะฝากฟิล์มเหล่านี้กับพวกลูกหาบที่จะแยกเดินทางกลับ ให้เขาเอาไปให้คุณอำพลจัดการล้างอัดไว้ดูพลางๆก่อน ส่วนพวกเราจะได้กลับไปดูภาพเหล่านี้หรือไม่ก็แล้วแต่”

ทั้งหมดกลับมายังแคมป์ รพินทร์สั่งให้ถลกหนังกวางและเสือดาวคู่หนึ่งภายในคืนนั้น สำหรับกวางหมักเกลือเป็นเสบียงต่อไป ส่วนเสือดาวให้ลอกเอาไว้เฉพาะหนัง ม.ร.ว.เซษฐาพอเห็นปริมาณของเนื้อต่างๆอันมีอยู่มากมายเกินความต้องการก็เบ้าปาก

“เราจะทำกันยังไงดี เจ้าเนื้อพวกนี้มันมากมายเกินไปเสียแล้ว เลี้ยงทหารได้ทั้งกองทัพ แล้วเรายังมีแผนที่จะล่ากันต่อไปอีก”

“คุณชายไม่ต้องห่วงหรอกครับ เรื่องเนื้อมากมายเหล่านี้มันเป็นประโยชน์แก่เราแน่ ถึงแม้ทางตรงก็ทางอ้อม เมื่อถึงหล่มช้าง เราจะแจกให้กับหมู่บ้านกะเหรี่ยงที่นั่น พวกเขาจะ

พอใจกันมาก เพราะเราก็ต้องอาศัยเขาโดยการฝากสิ่งของ
สัมภาระต่างๆที่เราไม่สามารถเอาติดตัวไปได้ พวกลูกหาบ
ทั้งหมดของเรานี้ก็เหมือนกัน เราควรจะต้องแบ่งสันปันส่วนให้
พวกเขาทั่วทุกคนก่อนที่จะให้เขาเดินทางกลับ ดีกว่าจะได้
รางวัลอย่างอื่นเสียอีก พวกนี้ต้องการโปรตีนกันทุกคนแหละ
ครับ เพราะฉะนั้นยิ่งได้มากเท่าไรก็ยิ่งดี”

พรานใหญ่อธิบาย นายจ้างของเขาพยักหน้าอย่างเห็น
ด้วย

“ถ้าฉันก็หมดกังวลไปเสียที ผมจะไม่กลัวอะไรหรอก กลัว
ไปว่าจะล่ามาถึงเปล่าประโยชน์เสียเท่านั้น ถ้ามันเป็นประโยชน์
ได้ก็ดี ว่าแต่เกล็ดที่เราเตรียมมาจะพอหรือเปล่าเท่านั้น”

“ผมให้เขาจัดเตรียมมาอย่างเหลือเฟือทีเดียวครับ เพราะ
ตั้งใจจะเอาไปฝากหัวหน้ากะเหรี่ยงที่หล่มช้างด้วย เกล็ดจำเป็น
สำหรับพวกนั้นยิ่งกว่าอะไร เห็นเกล็ดราวกับเห็นแก้ว เวลาผม
ผ่านไปที่นี่ที่ไร ผมจะต้องเอาไปฝากพวกนั้นทุกครั้ง”

“คุณรอบคอบดีเหลือเกิน”

ม.ร.ว.เชษฐากล่าวชมเชย มองดูจอมพรานด้วยประกายตา
ไว้วางใจรักใคร่อย่างสนิท

สนทนากันด้วยอีกครู่เดียว พรานใหญ่ก็ขอตัว และกล่าว
เตือนให้คณะนายจ้างของเขาพักผ่อน ตนเองขยับจะปลีกตัว
ออกไป แต่เชษฐากับไชยยันต์ร้องท้วงไว้ บัญปากไปที่เตียงสนาม
ซึ่งขึงสำรองไว้อีกเตียงหนึ่ง อยู่ชิดกับเตียงของไชยยันต์

“นอนในเต็นท์ด้วยกันเถิดนะ รพินทร์ ผมให้เขาทางเตียง
ไว้เพื่อให้คุณแล้ว เครื่องนอนครบ”

รพินทร์สายศีรษะช้าๆ ยิ้มอ่อนโยน

“ขอบคุณครับ กรุณาอย่าเป็นห่วงเลย ผมนอนข้างนอก
สะดวกกว่า จะได้ดูแลอะไรง่ายเข้า แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว เวลา
เดินป่าผมชอบนอนกับพื้นมากกว่านอนในเต็นท์ เพราะช่วยให้
ฟังเสียงสัตว์ได้ง่าย”

แล้วพรานใหญ่ก็ผลุบหายออกไป เชษฐาหันไปมองดู
ไชยยันต์พร้อมกับโคลงศีรษะช้าๆบน

“รพินทร์เป็นคนสงบเสงี่ยมและระมัดระวังตัวทุกขณะ
ทีเดียว ฉันอยากจะบอกให้เขาได้เข้าใจเสียที่ว่า เราไม่ได้ถือเขา
เป็นลูกจ้างหรือเราเป็นนายจ้างอะไรทั้งสิ้น”

“เขาเป็นคนดีเกินไป ดีเกินกว่าที่เราจะเชื่อได้แต่แรก”
ไชยยันต์เสริม

แต่ ม.ร.ว.หญิงดารินขัดโพล่งมาว่า

“น้อยกว่าดีแล้วละค่ะพี่ใหญ่ ธุระอะไรจะให้ตาพรานไพร
ใจฉกาจนั้นมาตีเสมอเข้ามานอนอยู่ในเต็นท์กับเรา เขาเป็น
ลูกจ้างก็ควรจะให้สำนึกในฐานะของตนไว้ พี่ใหญ่กับไชยยันต์
ชินโอแบบนี้ หนอยจะได้ใจ แค่นี้ก็กำแหงพอแรงแล้ว”

สองชาย คนหนึ่งเป็นพี่ อีกคนหนึ่งเป็นเพื่อน ขมวดคิ้ว
หันขวับไปจ้องหญิงสาวอย่างไม่พอใจ แต่ ม.ร.ว.คนสวยเอนตัว
ลงนอน ชักผ้าห่มขนสัตว์ขึ้นคลุมศีรษะเสีย ปล่อยให้ทั้งสอง
ป่นอะไรกันพึมพำ

อากาศหุบเขาของ 'โป่งกระทิง' หนาวเย็นยิ่งกว่าที่เขา
โหล่นมาก เจียบสังัดวังเวงจับใจเหลือที่จะกล่าว เบื้องนอกคง
ได้ยินแต่เสียงคุยกัณมิ่งงาของพวกลูกหาบที่นอนล้อมกองไฟ
กันอยู่เป็นหย่อมๆ

เสียงควายเทียมเกวียนสะบัดเขาและหายใจฟัดฟาด
เป็นระยะ ในที่สุดก็ค่อยๆเจียบหายไป คงได้ยินแต่เสียงฟืน
ปะทุไฟ และนานๆครั้งสัตว์ป่าจะร้องแว่วตามลมมาสักครั้ง
เซษฐากับไชยยันต์หลับสนิทไปแล้วเพราะความอ่อนเพลียใน
การเดินทางหนักมาทั้งวัน แต่หญิงสาวยังคงพลิกกระสับกระส่าย
นอนลี้มตาอยู่คนเดียว

หล่อนลุกขึ้นเดินไปค้นคว้าหีบพิมพ์ติดกับแฟ้มเครื่องเขียน
ออกมา ตั้งใจจะเขียนวิทยานิพนธ์ฆ่าเวลาจนกว่าจะรุ่ง แต่แล้ว
ก็นั่งทำค้างเฉย ไม่มีสมาธิพอที่จะทำงานได้ นึกถึงเครื่องเล่น
จานเสียงขึ้นมาได้ จัดแจงค้นขึ้นมาเปิดฟังเบาๆ เพลงที่หล่อน
เลือกเป็นเพลงประเภทเซรินेटเย็นๆทั้งสิ้น จบไปสองสามเพลง
หล่อนก็สุดแสนที่จะขึ้นทนฟังต่อไปได้

บรรยากาศสิ่งแวดล้อมมันไม่กลมกลืนกันเสียเลย

ถูกแล้ว ในภาวะเช่นนี้ หล่อนไม่ต้องการฟังเพลงเลย มันเป็นแต่เพียงอารมณ์ลวงของคนที่กระสับกระส่าย ไม่รู้จะทำอะไรเท่านั้น หล่อนบอกกับตนเองว่า ไม่ควรเลยที่จะหอบเอาสิ่งเหล่านี้มาให้เกะกะ...มาให้ 'ตาพรานไพรใจเหี้ยม' คนนั้นหัวเราะเยาะ

หญิงสาวปิดเครื่องเล่นจานเสียง ลูกชิ้นยื่นหัวขึ้น นานพิกาพรายน้ำที่ข้อมือบอกเวลาเที่ยงคืนตรง หล่อนเดินออกไปมาอยู่ในบริเวณกระโจม แล้วแหวกประตูกระโจมออก มองออกไปยังแคมป์เบื้องนอกอย่างปราศจากความหมาย สัมผัสกับอากาศอันเย็นเฉียบสะท้านใจจากไอของน้ำค้างป่า แงซายหนึ่งเอาผ้าผวยคลุมตัวอยู่หน้ากองไฟที่ใกล้เต็นท์ที่สุด เงยหน้าขึ้นมองดูหล่อนแล้วยิงฟันยิ้ม ไม่มีคำพูดใดๆในเมื่อหล่อนไม่ได้ถามหรือพูดด้วยก่อนอยู่ตามเคย ห่างออกไปเป็นกองไฟที่ก่อไว้เป็นระยะๆส่องแสงอยู่อวมวาม

ใต้ต้นไม้ใหญ่ ริมเกวียนที่ปลดไว้ มีไฟกองใหญ่สุ่มอยู่ที่นั่น เห็นเงาตะคุ่มรางๆของคนสามสี่คนนั่งล้อมวงกันอยู่เหนือกองไฟ มีหม้อลูกใหญ่ตั้งอยู่กำลังส่งควันจุก พวกนั้นกำลังคุยกันเบาๆและกินอะไรที่ต้มอยู่ในหม้อนั้น ระยะห่างจาก

กระโจมที่พักออกไปประมาณ 30 เมตร มันเป็นวงรอบนอกสุดของอาณาเขตแคมป์ ดูเหมือนจะเป็นกลุ่มเดียวที่ยังตื่นอยู่ ยกเว้นเจ้าแงชายผู้ไม่มีวันหลับในเวลากลางคืน

ดารีนออกเดินทอดน่องช้า ๆ ตรงไปที่แงชาย

“พวกลูกหาบกลุ่มนั้นทำอะไรกันอยู่นะ ยังไม่นอนอีกหรือ”

“ไม่ใช่พวกลูกหาบหรอกครับนายหญิง”

แงชายตอบ

“...ผู้กองกับพรานของเขาสามคน”

“เขาทำอะไรกัน?”

“ผมไม่ทราบ”

หญิงสาวยิ้มออกมานิดหนึ่ง ตาจับอยู่ที่ภาพเงาตะคุ่มในแสงสลัวของกองไฟนั้นไม่เปลี่ยน

“แงชายอยู่ที่นั่นแหละ ไม่ต้องตามฉันมาหรอก ฉันจะเข้าไปดูหน่อยว่าพวกเขาทำอะไรกันอยู่”

“ครับ”

นางสาวรับคำโดยดี แต่ก็กล่าวเตือนมาว่า

“ที่นี้อันตรายยิ่งกว่าที่ ‘เขาโล้น’ นายหญิงควรจะระวังตัวให้มาก อย่าชะล่าใจเหมือนอย่างที่แล้ว”

“ไม่ต้องห่วงหรอก ฉันจะไม่ก้าวออกไปพ้นบริเวณของเราเลย”

หล่อนกล่าวแล้วก็เดินตรงไปยังภาพที่เห็น

เสีย เกิด และจันที่หนึ่งล้อมวงกองไฟอยู่ ต่างเงยหน้าขึ้นอย่างประหลาดใจ แล้วยิ้มกล่าวทักทายหญิงสาวอย่างอ่อนน้อม กุสีกุจอ เว้นไว้แต่พรานใหญ่คนเดียว ที่เหลือบตาขึ้นมองแวบหนึ่ง แล้วก็ก้มหน้าก้มตาชดน้ำในถ้วยอันส่งควันจุกหอมกรุ่นต่อไปอย่างเอร็ดอร่อย มิหนำซ้ำยังยื่นถ้วยส่งไปให้เกิด พยักหน้าเป็นความหมายให้ตักเพิ่มให้อีก ม.ร.ว.หญิงคนสวยมาหยุดยืนทอดค้อมอยู่ข้างๆเขา

“สี่คนที่หนึ่งล้อมวงไฟอะไรอยู่ที่นี่ มีคนเป็นไปอยู่คนหนึ่งนะ”

หล่อนเปรยขึ้นลอยๆ

พรานพื้นเมืองทั้งสามพากันหัวเราะ มองไปยังพรานใหญ่
ผู้เป็นหัวหน้า แล้วเปลี่ยนไปจับอยู่ที่ร่างงามที่ยืนเด่นอยู่

“นายหญิงยังไม่นอนอีกหรือครับ?”

เกิดเป็นคนถาม

“ก็กลับไปแล้วละ แต่ที่ตื่นขึ้นก็เพราะไอ้กลิ่นที่ส่งวันจู
อยู่ในหมอนั้นแหละ เลยเดินตามกลิ่นมา แหม กินกันน่าอร่อย
จริงๆนะ อะไรนะ?”

หล่อนแกล้งพูด

“ซุปลันว้าวแดงครับ นายหญิงจะลองสักถ้วยไหมครับ?”

จันตอบปนหัวเราะ เชิญชวนมา

“อืม ก็เข้าทีดีนี่ แต่อย่ากลัวเลย จันไม่แย่งกินหรือ
อุตส่าห์มาแอบซุ่มต้มกินกลางดึก กลัวคนอื่นเขาจะขอกินบ้าง”

ปากหล่อนตอบจัน แต่หางตาชำเลื่องไปทางรพิณทร์
พวกนั้นพากันหัวเราะขึ้นอีก เขาคงนิ่งเฉย เคี้ยวตุ้ยๆอยู่ตามเดิม

เหมือนจะไม่ได้ยินหรือเห็นอะไรนอกจากเจ้าสิ่งโอชะที่หอมกรุ่น
อยู่ในถ้วยที่ถืออยู่เท่านั้น จัน เกิด เสຍ มองดูตากันเอง แล้ว
ต่างก็ค่อยๆทยอยห่างเสียงออกไป ปล่อยให้พรานใหญ่นั่งอยู่
คนเดียวกับหญิงสาวผู้เป็นนายซึ่งมายืนค้ำอยู่

หล่อนเดินเอื่อยๆอ้อมไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าเขา

“ขอโทษเถิดเจ้าคะ ดิฉัน หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน
วราฤทธิ์ กำลังยืนอยู่ที่นี่”

หล่อนเน้น ลากเสียงประชด

รพินทร์ ไพรวลย์ เงยหน้าขึ้นอีกครั้งจากถ้วยชุป พุด
หน้าตาเฉย

“อ้อ โลงออกไปที่ ที่แรกนี้กว่านางไม้เสียอีก”

“ถ้าฉันเป็นนางไม้ ฉันจะไม่ละโอกาสในการหักค่อมมนุษย์
กวนประสาทอย่างคุณเลย”

“คอของรพินทร์ ไพรวลย์ ไม่เปราะหักหรอก กลัวแต่ว่า
มืองามๆของนางไม้จะเคล็ดเสียก่อนเท่านั้น”

“แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว นับแต่พบกันครั้งแรกทีเดียว คุณไม่สุขภาพในสายตาของฉันเลย”

“ถ้านั้นก็คงเป็นเพราะเมื่อเด็ก ๆ ผมไม่เคยเรียนธรรมจริยา”

พูดพลางเขาก็ชักซุปอันเดือดพลั๊ก ๆ อยู่ในหม้อใส่ถ้วยอีก

“อย่างน้อยที่สุดครูเขาไม่สอนบ้างเลยทีเดียวนะ หรือ ว่าควรปฏิบัติอย่างไรเมื่อตัวเองนั่งแล้วสุขภาพสตรีมาขึ้นอยู่ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสุขภาพสตรีคนนั้นเป็นนายจ้างของคุณเสียด้วย”

“ครูของผมอาจไม่เหมือนครูของคนอื่นก็ได้”

“ทำไม?”

“เพราะครูของผมเคยสอนไว้ว่า เมื่อผมนั่งอยู่แล้วมีสุขภาพสตรีบุญหนักศักดิ์ใหญ่มาขึ้นพูดคำห้วนอยู่ ไม่ว่าจะเป็นนายจ้างหรือเป็นอะไร ให้ฉันสุขภาพสตรีผู้นั้นลงมานอนคว่ำ ตีกันอย่างแรงเสียหาก็ ผมอาจเป็นลูกศิษย์ที่ไม่เอาถ่านก็ได้ จึงมักจะละเลยคำสั่งสอนของครูในข้อนี้ไป”

“บ้า!...คุณเลวทรามขนาดไหนแล้ว ครูของคุณยังเลวหนักลงไปกว่านั้นอีก”

“แต่ก็เป็นความดีของคุณหญิงเหลือเกิน ที่เลือกเอาคนเลวทรามมาเป็นพรานนำทาง”

“ขอให้รู้ไว้เสียด้วยว่า ฉันไม่ได้เป็นคนเลือกคุณ พี่ชายฉันตะหากเป็นคนเลือก และฉันก็ได้คัดค้านเขาแล้ว”

“ถึงว่าสิ นี่ถ้าคุณหญิงเป็นคนเลือกผมด้วยตัวเอง ต่อให้ค่าจ้างสักล้าน ผมก็ไม่ตกลง”

“ทำไม?”

“อะไรอะไรผมจะยอมรับจ้างมาถูกชนทะเลาะจากเข้าจรดคำ จากคำ...”

ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“...จรดตีหนึ่ง สองยาม”

“ฉันไม่ได้เจตนาทะเลาะกับคุณหรอกนะ แต่คุณเจตนาทวงประสาทเหลือเกิน ดูเอาเถอะ มีอย่างหรือ พอกลับหลังพี่ชายของฉัน คุณปฏิบัติต่อฉันอย่างไร เห็นฉันเป็นเหมือนตัวอะไรตัวหนึ่งเท่านั้น ถ้ามจริง ๆ เอะ คุณเห็นฉันเป็นอะไรไปไม่ทราบ คุณไม่ให้เกียรติฉันเลย ไม่ว่าจะเป็นด้านกิริยาหรือวาจา”